

Ugyanez érvényes a másik, az ítélet 412. pontjában említett információkérésre. Mivel a Bizottság tudta, hogy az SGL egy másik vállalkozást figyelmeztetett a közeli ellenőrzésre, többek között azt kérdezte az SLG-től, melyik másik vállalkozáshoz juttatta el ezt az információt. Az SLG megnevezett egy másik vállalkozást, azt azonban – mint azt később a Bizottság megtudta – elhallgatta, hogy egy harmadik vállalkozást is figyelmeztetett. E kérdéssel a Bizottság „... tényekről” kért tájékoztatást és nem arra kötelezte a vállalkozást, hogy „jogsértés megtörténtét beismerje”. Ahhoz, hogy a Bizottság az SGL válaszában közölt információt súlyosító körülményként értékelhesse, amint azt az Elsőfokú Bíróság beállítja, először is bizonyítania kellett a jogsértést.

A csökkentés mértékéről olyan együttműködés esetén, melyet információkérés előz meg

Amennyiben az SLG együttműködését egy kötelező jellegűként, azaz határozati formában megjelenve meg nem engedett információkérésre adott válasznak tekintenénk, úgy az Elsőfokú Bíróság ítéletének 410. pontjában nem ismeri fel, hogy bármiféle csökkentés kizárólag a Bizottság vizsgálatához adott információk értéktöbbletének ellentételezéseként adható. Ez az értéktöbblet viszonylag nagyobb, ha az együttműködés önkéntes és elég korai ahhoz, hogy a Bizottságot bizonyos vizsgálati cselekményektől, mint például az információkérés megfogalmazásától és írásba foglalásától megkímélje.

(¹) Az EBHT-ban még nem tették közzé.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz. Tokai és mások kontra Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélete ellen az SGL Carbon AG által 2004. július 19-én benyújtott fellebbezés. A fellebbezés a T-239/01. sz. ügyre vonatkozik

(C-308/04 P. sz. ügy)

(2004/C 262/26)

A SGL Carbon AG, képviselik Dr. Martin Klusmann és Dr. Kirsten Beckmann ügyvédek, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstr. 1., D-40479 Düsseldorf, 2004. július 19-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a

T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz. egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélete ellen. A fellebbezés a T-239/01. sz. ügyre vonatkozik.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

1. az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-239/01. sz. ügyben (¹) hozott ítéletét az alperes 2001. július 18-i határozata 3. és 4. cikke ellen irányuló keresetet elutasító részében helyezze hatályon kívül és az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetnek adjon helyt,
2. ennek elutasítása esetén a felperessel szemben a COMP/E-1/36.490 határozat 3. cikkében kiszabott pénzbírságot, valamint a 4. cikkben az alperes 2001. július 23-i (SG 2001) D/290091 levelével összefüggésben megállapított perfüggőségi és késedelmi kamat összegét méltányosan csökkentse,
3. mindezek elutasítása esetén kötelezze az Elsőfokú Bíróságot új eljárásra, a Bíróság álláspontjának figyelembevételével,
4. kötelezze az alperest az eljárás valamennyi költségének viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A fellebbező összesen hét érvet ad elő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével és azon keresztül a bizottsági határozat 3. és 4. cikkének megsemmisítésével kapcsolatban..

1. Elsőként a ne bis in idem alapelv megsértését kifogásolja, amiatt, hogy nem vették figyelembe a megtámadott határozat meghozatala előtt Észak-Amerikában ugyanezen cselekmények miatt kiszabott büntetést. Azt állítja, hogy az európai és észak-amerikai versenytörvényi tilalmak azonos materiális védelmi célja miatt legalábbis be kell számítani a korábban azonos ügyben alkalmazott szankciókat. Ez vagy közvetlenül következik a tágran felfogott, a közösségi jog és harmadik államok jogának viszonyában érvényesülő ne bis in idem elvből, vagy pedig a „natural justice” elvből, mely még tágabb értelmű és a „Walt Wilhelm” ítélezési gyakorlat óta alkalmazandó. Egyébként a Bíróság már a Boehringer-ügyben hozott ítéletében is megerősítette az egyesült államokbeli szankciókra vonatkozó beszámítási kötelezettség főszabály szerinti meglétét azonos tényállás esetén, amit az Elsőfokú Bíróság nem ismert el.

2. Az Elsőfokú Bíróságnak a pénzbírság alapösszege meghatározásánál tett megállapításai vonatkozásában a felperes azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogsértően járt el vele szemben, amikor a kiinduló összeget nem csökkentette, noha az Elsőfokú Bíróság által megállapított irányadó bírság-kiszabási szempontok diszkrimináció nélküli alkalmazása esetén ennek meg kellett volna történnie.

3. A harmadik fellebbezői érv a bírság alapösszegének a bizottsági vizsgálat kezdete előtti figyelmeztető telefonhívásokra tekintettel történt 25 %-kal való felemelésének jogellenességét kifogásolja. Ezek a telefonhívások nem tényállászerűek és az Elsőfokú Bíróság álláspontjától eltérően a *nulla poena sine lege* elvének sérelme nélkül súlyosító körülményként nem vehetők figyelembe a pénzbírság összegének a 17. rendelet 15. cikk (2) bekezdése szerinti kiszámításánál. Az Elsőfokú Bíróság ezzel ellentétes felfogásának alátámasztására a Sarrió-ügyből idézett ítélkezési gyakorlat itt azért nem alkalmazható, mert jelen ügy tényállásában a cselekmény elkövetésével kapcsolatos súlyosító körülményeket vették a bírság összegét növelőként figyelembe, nem pedig olyan magatartásokat, melyek utóbb a cselekmény felderítése ellen hatottak vagy hathattak volna. Egyébként az Elsőfokú Bíróság a jelen ügyben a fellebbező terhére belső tényeket vélelmezett és ezzel a bizonyítás szabályait megszegte.

4. A pénzbírság kiszabása körében a fellebbező a szankciós tételnek a 17. rendelet 15. cikke (2) bekezdésében a vállalkozáscsoport forgalma 10 %-ában megállapított felső korlátja túllépését kifogásolja. Ha a Bizottság az 1999-es és a 2000-es év irányadó forgalmából indult volna ki, akkor a kiszámított pénzbírság összegét a „koronatanú-szabály” alkalmazása előtt a vállalkozáscsoport forgalmának 10 %-ára kellett volna mérsékelnie. Az Elsőfokú Bíróság jogsértő módon hagyta nyitva e kérdés egészét, azon téves jogi feltételezés alapján, hogy az nem játszik szerepet ezen kifogás elutasításában.

5. A fellebbező kifogásolja továbbá a részleges iratbetekintés keretében visszatartott iratok jelentőségének nem megfelelő figyelembevételét. A fellebbező az elsőfokú eljárásban általa előadottakra utalva, azokat azzal egészíti ki, hogy még az Elsőfokú Bíróság is felhasznált a döntéséhez olyan új, terhelő iratokat, melyek a fellebbező számára ismeretlenek voltak, és amelyekkel kapcsolatos jogi álláspontját nem fejthette ki.

6. A fellebbező az arányosság elvének megsértéseként és a tulajdon szabadságának sérelmeként kifogásolja továbbá a nem vitatottan csökkent mértékű pénzügyi teljesítőképességének kategorikus figyelmen kívül hagyását a pénzbírság kiszabása során. A versenyjogi szankciók nem veszélyeztethetik címzettjük létét; a szankció arányosságának és igazságosságának megfelelő mértéke minden esetben a vállalkozás, mint gazdasági szereplő. Semmiképpen nem fogadható el az a kiindulópont, hogy a vállalkozás mely részeit lehet a pénzbírság következtében előálló fizetésektelenség esetén még megmenteni. Minden szankció kiszabásának úgy kell történnie, hogy ne mondjanak ki gazdasági „halálos ítéletet”.

7. A fellebbező végül a késedelmi és perfüggőségi kamat meghatározásával kapcsolatos, csupán eredményében elutasított többlépcsős jogi kifogása érdemi vizsgálatának elmulasztását kifogásolja. Az Elsőfokú Bíróság jogsértően nem vette figyelembe, hogy jogi alapja sem kamat meghatározásának általában, sem az itt alapul vett kamatmérték megállá-

pításának nincsen. Még ha el is ismerjük, hogy kamat a visszaélészerű keresetindítás megakadályozására elvileg meghatározható, akkor is lényegesen csökkentett kamatmértéket szükséges meghatározni e cél eléréséhez. Különösen érvényes ez a szankciósintek jelentős szigorodására tekintettel, amely a megállapított kamatok szintjének ugyanilyen jelentős növekedését okozza. A megfellebbezett ítélet e materiális kifogásokkal nem foglalkozott, határozott azonban egy olyan kifogásról, melyet a fellebbező be sem jelentett.

(¹) Az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában még nem tették közzé.

A Fővárosi Bíróság 2004. június 24-i végzésével a Vajnai Attila elleni büntetőügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-328/04. sz. ügy)

(2004/C 262/27)

A Fővárosi Bíróság 2004. június 24-i végzésével, amely 2004. július 30-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Vajnai Attila elleni büntetőügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Fővárosi Bíróság a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

A magyar Büntető Törvénykönyv 269/B.§ (1) bekezdésének az a rendelkezése, amely szerint aki ötágú vöröscsillagot ábrázoló jelképet nagy nyilvánosság előtt használ, közszemlére tesz – ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg – vétséget követ el, összhangban van-e a Közösség diszkrimináció tilalmára vonatkozó alapelvével. Az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének rendelkezései, mely szerint az Unió a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteltben tartásán alapul, illetőleg a 2003/43/EK (¹) irányelv rendelkezései, mely ugyancsak az alapvető szabadságjogokra utal, lehetővé teszi-e azt, hogy az a személy, aki politikai meggyőződését az azt tükröző jelképpel szemmel láthatóvá kívánja tenni, ezt bármely tagállamban megtehesse, s az Alapvető Jogok Chartájának 10., 11. és 12. cikkének rendelkezéseivel?

(¹) HL L 180., 22. o.